

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μακαριώτατε, Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

«Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία· εἰ δὲ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδὴλον ὅτι τὸ Πνεῦμα πάρεστι», διακηρύττει ὁ πρῦτανις τῶν ἱεροκηρύκων, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ὁμιλίᾳ, εἰς τὴν ἁγίαν Πεντηκοστὴν (PG 50, 459).

Καὶ ἰδού, πάρεστι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ὁμιλεῖ.

Λαλεῖ ὁ Παράκλητος.

Λαλήσει κάμοι σήμερον, καὶ δωρήσεται ἐμοὶ τῷ ἀδυνάτῳ, τὴν χάριν καὶ τὸν φωτισμὸν αὐτοῦ.

Αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, εἶναι Ἐκεῖνο, τὸ Ὅποῖον ζωοποιεῖ, ἀναγεννᾷ, συγκρατεῖ καὶ δὲν συγκρατεῖται, μετέχεται καὶ δὲν μετέχει. Αὐτὸ ἀποκαλύπτει. Αὐτὸ πληροῖ καὶ δὲν πληροῦται, μετρεῖ καὶ δὲν μετρεῖται, διαιρεῖ τὰ χαρίσματα, καὶ ἀναδεικνύει ἀποστόλους, προφήτας, εὐαγγελιστάς, ποιμένας καὶ διδασκάλους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατέρχεται καὶ εἰς ἐμὲ σήμερον διὰ νὰ μὲ καταστήσῃ, ἄξιον μιμητὴν τοῦ ἀληθινοῦ Ποιμένος, τοῦ Πρώτου Ἀρχιερέως τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, «ὃ ἐστὶ φῶς καὶ ζωή», καὶ «ζῶσα πηγὴ νοερά», κατέρχεται καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν διὰ νὰ μὲ καταστήσῃ μέλος τοῦ Ἁγίου Χοροῦ τῶν θεοκινήτων Ἀποστόλων. Αὐτὸ καταφθάνει διὰ νὰ μὲ συνδέσῃ εἰς τοὺς ἁγίους κρῖκους τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ἵνα ὁ ἐλάχιστος καταστῶ ἐνάριθμος καὶ γὰρ, τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν λόγον τῆς Γραφῆς, «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον

ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου» (Πράξ. 20, 28).

Αὐτὸ τὸ Πανάγιον καὶ Τελεταρχικὸν Πνεῦμα εἶναι ἐν τέλει τὸ Ἐνεργοῦν, διὰ τῆς πανσθενοῦς Αὐτοῦ Χάριτος καὶ εἰς ἐμὲ καὶ προάγει σήμερον, ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ πανσέπτῳ τούτῳ Καθεδρικῷ Ναῷ, τῶν Ἀθηνῶν, εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ Μητροπολίτην τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μάνης.

Οὕτω τὴν ὑψίστην ἱερότητα τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου ἀξιώματος ὁρῶν Μακαριώτατε, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ ἀναλογιζόμενος ἀναξιότητα, καὶ ἀτέλειαν, περιδεῆς τὸ τοῦ προφητάνακτος ἀναφωνῶ λόγιον «Τίς εἰμι ἐγώ, Κύριέ μου καὶ τίς ὁ οἶκος μου, ὅτι ἠγάπησάς με ἕως τούτων» (Β΄. Βασιλ. 7,18).

Ἴδου λοιπόν, καλοῦμαι ὅπως καταστῶ «στόμα Θεοῦ» πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀποκαλύπτων ἀγιοπνευματικὰς ἐμπειρίας, διδάσκων λόγον ἀληθείας, ζωννύμενος λέντιον διακονίας καὶ ἀγάπης.

Καλοῦμαι νὰ ἐφαρμόσω τοὺς φερομένους ὑπερόχους λόγους τοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου τοῦ λέγοντος ὅτι: «Ὁ ἱεράρχης κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οὐσίαν καὶ ἀναλογίαν καὶ τάξιν, ἐπιβάλλεται νὰ μνηθῆ εἰς τὰ θεῖα καὶ νὰ θεωθῆ καὶ νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς ὑποδεεστέρους αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἀξίαν ἑνὸς ἐκάστου τὴν ἱερὰν θέωσιν, ἢ ὁποῖα ἐπραγματοποιήθη εἰς αὐτόν, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ» (Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Οὐρανίας Ἱεραρχίας, Α΄ §2). Ὡς ἐκ τούτου, ἐπίσταμαι καλῶς, Μακαριώτατε, ὅτι ταύτην τὴν ἱερὰν στιγμήν καλοῦμαι νὰ διακονήσω τό, εὐδοκία Θεοῦ, ἐμπιστευόμενον ἤδη εἰς ἐμὲ λογικὸν ποιμνιον, τῆς Ἁγίας Ποίμνης τοῦ Μόνου Ἀρχιερέως καὶ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ ὀδηγήσω τοῦτο εἰς νομὰς σωτηρίους καὶ οὕτω ἀναδειχθῶ πρότυπον Ποιμένος καὶ Ἀρχιερέως, λύχνος καιόμενος οὐχὶ ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μάνης, μιᾶς Μητροπόλεως βαθύτατα ἱερᾶς καὶ βαθύτατα ἱστορικῆς, τῆς ὁποίας ὁ ἱερὸς κλῆρος, ἢ μοναχικὴ πολιτεία καὶ ὁ λαὸς ἀείποτε τυγχάνουν εὐλαβῆ, ἀδούλωτα, πιστὰ καὶ εὐγενῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ἄριστα νὰ

τηροῦν μέχρι κεραίας τὰς ἱεράς παραδόσεις καὶ ἀξίας καὶ ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς γλυκυτάτης πατρίδος ἡμῶν, τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσταμαι, εἰσέτι, ὅτι καλοῦμαι νὰ καταστῶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας εἰς χρόνους δυσχερεῖς ἐξ ἐπόψεως πνευματικῆς. Ἐπίσκοπος τοῦ 21ου αἰῶνος, ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ φαινόμενον τῆς ἀκρίτου παγκοσμιοποιήσεως, τῆς ιδεολογικῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἀποϊεροποιήσεως τῆς κοινωνίας, τῆς νομιμοποιήσεως τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηδενιστικοῦ ἀμοραλισμοῦ καὶ τῆς καταρρακώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἀλλ' ὅμως, καὶ ἐποχῆς, ὅπου ἐξακολουθεῖ εἰσέτι νὰ ὑπάρχει ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα διὰ τὸν Θεόν, ἡ μεταφυσικὴ ἀναζήτησις διὰ τὴν σώζουσαν ἀλήθεια.

Κατὰ συνέπειαν, καλοῦμαι εἰς μαρτυρίαν τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, εἰς ἀκατάπαυστον μόχθον καὶ πόνον ἱερόν, εἰς φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης ἔργα καὶ εἰς ἀγῶνα διηνεκῆ, ἵνα καταστήσω τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα φωτοφόρον καθέδραν «ἵν' ἐξαστράπτῃ φωτισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ πράξεων ἀπηλλαγμένων σκότους, ὅπως ὄρωντες οἱ λαοὶ τὰς ἀκτῖνας τῆς ζωτικῆς λαμπηδόνης πρὸς Ἐκεῖνον εὐθύνωνται καὶ τὸν Πατέρα τῶν φώτων δοξάζωσι» (Ἰσιδώρου Πηλ., ἐπιστ. 1, 32 Δοσιθέω, PG 78-201 C), διὸ καὶ ὑπόσχομαι ὅτι «ὡς χελιδῶν φωνήσω, καὶ ὡς ἀηδῶν ἀλαλάξω καὶ οὐδέποτε παύσομαι εὐλογῶν τὸν Κύριόν μου ἐν ἔργοις τε καὶ λόγοις» (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

Τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν συνειρμικῶς ἀνασκοπῶ τὰς ἐνεργείας τοῦ Κυρίου μου τὰς παιδιόθεν καὶ ἄχρι τῆς σήμερον δαψιλῶς παρασχεθείσας ἐκ τῶν ὁποίων ἀντλῶ δύναμιν καὶ ἐλπίδα ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ Κύριος, θὰ φανῆ εἰς ἐμὲ ἀρωγός. Ὅλως ἰδιαίτερος, ἀναπολῶ τὴν ταπεινὴν μου διακονίαν εἰς τὸν Ἱερόν καὶ πρῶτον Ἀμβωνα τῆς Χώρας, αὐτὸν τοῦ Μητροπολιτικοῦ καὶ πανσέπτου Καθηδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὁ Μόνος καὶ Αἰώνιος Διδάσκαλος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μ' ἀξίωσε καθ' ἐκάστην Κυριακὴν, ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἔτη, νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς θείας Διδασκαλίας Του καὶ νὰ ἐξαγγέλλω τὸ κήρυγμα τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας Του, ἱερουργῶν ἅμα τε καὶ κηρύττων, ὡς δεῖ, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς

Κανόνας. Ὅθεν εὐχαριστῶ τὸν Ποιητὴν καὶ Εὐεργέτην μου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Ὁλοψύχως δέ, καθικετεύω Αὐτόν, ἵνα ἐν τῇ ἀπειρῶ αὐτοῦ ἀγαθότητι, δόκιμον ἀναδείξῃ με ἐργάτην Του ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ διακονίᾳ τῆς ἀρχιερωσύνης ἐν τῷ Ἀμπελῶνι Του, ἵνα τέλος, ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ στῶμεν μετὰ τοῦ ἐμπιστευομένου σήμερον Ποιμνίου, τοῦ ἐν τῇ Θεοσώστῳ Μητροπόλει Μάνης παροικοῦντος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δικαίας καὶ ἀδεκάστου κρίσεως Αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν αἶνον, τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἱκεσίαν πρὸς τὸν Κύριόν μου ὑποβάλλω εὐλαβῶς τὰς εὐγνώμονας υἱϊκάς μου εὐχαριστίας πρὸς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε Προκαθήμενε τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ εἰς ἅπαντα τὰ σεπτὰ Μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτοι πρὸς πάντας Ὑμᾶς τοὺς ἐπιβλέψαντας εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν καὶ ἀναδείξαντάς με Μητροπολίτην τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Μάνης διὰ τῆς τιμίας Ὑμῶν ψήφου. Παρέχω δὲ καὶ αὐθις τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι συνάμα θὰ διατηρήσω τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Α΄ Τιμόθ. 6, 14).

Μεγίστη ὅμως καὶ ἀνέκφραστος τυγχάνει, Μακαριώτατε, ἡ εὐχαριστία μου, πρὸς Ὑμᾶς, καὶ πρὸς τοὺς συλλειτουργοῦντας καὶ συμπροσευχομένους Ὑμῖν, ἀγίους Ἀρχιερεῖς καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιον, τὸν καὶ τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μάνης, ὡς καὶ τὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τοῦτο ἀφιχθέντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μύρων κ. Χρυσόστομον, διότι, τὸ ἱερότατον Μυστήριον τῆς χειροτονίας μου εἰς Ἐπίσκοπον, τελεσιουργεῖται σήμερον διὰ τῶν τιμίων χειρῶν τῆς Ὑμετέρας πρωτοσεβάστου

καὶ σεπτῆς Μακαριότητος καὶ τῶν χειρῶν τῶν λοιπῶν Σεβασμιωτάτων Ἀγίων Ἀρχιερέων.

Ἐξαιρέτως ὅμως, καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως, εὐχαριστῶ Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, διὰ τὴν πατρικὴν σας πλουσίαν ἀγάπην, διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σας νὰ ἀναθέσητε εἰς ἐμὲ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Προσωπικοῦ σας Γραφείου ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἄψογον κατὰ πάντα ἐπιτελικὴν συνεργασίαν καὶ διακονίαν μου πλησίον σας, διότι μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ διακρίνω τὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ πλούσια καὶ σπάνια χαρίσματα καὶ τάλαντά σας, διότι ἐδιδάχθην ὡς μαθητῆς, καθήμενος εἰς τὸ θρανίον τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς σας σχολῆς καὶ ὠφελῆθῶ τὰ μέγιστα. Ἐδιδάχθην καὶ ὠφελήθην ἀπὸ τὴν ἀγάπην σας, ἀπὸ τὴν σύνεσίν σας, τὴν διάκρισιν, τὴν μεγίστην ἐμπειρίαν σας εἰς τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ διοικήσεως θέματα. Ἐδιδάχθην καὶ τὸ μέγα μάθημα τῆς ἀρετῆς τῆς ὑπακοῆς εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας. Πάντα ταῦτα ἀπετέλεσαν καὶ θὰ ἀποτελοῦν δι' ἐμὲ πολύτιμα θησαυρίσματα καὶ πνευματικὰ ἐφόδια διὰ τὴν περαιτέρω εὐδοκίμησιν τῆς ἀρχιερατικῆς καὶ ποιμαντορικῆς μου πορείας.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιθυμῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐχὴν τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὸν βαθμὸ τοῦ Διακόνου καὶ ἐκεῖνον τοῦ Πρεσβυτέρου, ὅπως, καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ ὀσιακῶς κοιμηθέντος πολυσεβάστου εἰς ἐμὲ Μητροπολίτου Μάνης κυροῦ Χρυσοστόμου τοῦ Β', ὅστις ὑπῆρξε ὑπόδειγμα σεμνοῦ, ἐργατικοῦ, ἱεροπρεποῦς καὶ λογίου Ἱεράρχου. Ἐπίσης ἐπικαλοῦμαι καὶ τὴν εὐχὴν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ προσφάτως ἀγιοκαταταγέντος ἐν τῷ Ἀγιολογίῳ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὀσίου Ἰακώβου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις εἰς ἀνύποπτον χρόνον, ὅτε ἤμην εἰσέτι νέος καὶ ἐπεσκεπτόμην αὐτόν, προεφήτευσεν τὸ ἱερὸν γεγονός τῆς ἡμέρας ταύτης λέγων: «Παίδί μου, νὰ ταπεινοφρονῆς, μίαν ἡμέραν, ὁ Θεὸς θὰ σὲ καλέσῃ εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμόν· πρόσεχε τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα δὲν εἶναι πανηγύρι, εἶναι Σταυρός».

Χρέος ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον αἰσθάνομαι, ὅπως ἐκφράσω ἐκ βάθους ψυχῆς τὰς εὐχαριστίας μου καὶ πρὸς τὸν σεβαστὸν πνευματικὸν μου πατέρα, πολὺν ἀρχιμανδρίτην π. Ἡλία Μαστρογιαννόπουλον, ἄγοντα ἤδη τὸ 99ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔδωκεν τὴν συμμαρτυρίαν διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Εὐχαριστίας ὀλοκαρδίως ἀπευθύνω πρὸς τὸν ἀγαπητὸν Θεοφιλέστατον, Ἐψηφισμένον Ἐπίσκοπον Θεσπιῶν κ. Συμεών, Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὡς καὶ πρὸς τοὺς λαμπροὺς προσφιλεστάτους συλλειτουργοὺς μου ἐν τῷ Καθεδρικῷ καὶ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν, τὸν τε καὶ Προϊστάμενον αὐτοῦ, π. Θωμᾶ Συνοδινὸν ὡς καὶ πρὸς τοὺς π. Δημήτριον Νίκου, π. Βασίλειον Χρυσόπουλον, τὸν ἀρχιδιάκονον Ἰωάννην καὶ διάκονον Δημήτριον. Ἐξαιρετικῶς ἐπίσης ἐκφράζω εὐχαριστίας καὶ πρὸς τὸν σεβαστὸν καὶ πολὺν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην, π. Πατρίκιον Καλεώδη, διὰ τὴν πολῦτιμον συμπαράστασίν του πρὸς ἐμὲ εἰς θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἐθιμοτυπίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εὐχαριστίας προσέτι ἀπευθύνω πρὸς πάντας τοὺς τιμήσαντάς με διὰ τῆς ἐνταῦθα συμμετοχῆς αὐτῶν, εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Χειροτονίας μου ἦτοι: τοὺς ἀξιοτίμους πολιτικοὺς Ἀρχοντας, τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, τοὺς ἐντιμολογιωτάτους Ἀνωτάτους καὶ λοιποὺς Δικαστικοὺς Λειτουργοὺς, τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοὺς ἐλλογιμωτάτους κυρίου Καθηγητάς, τοὺς ἀγαπητοὺς συνεργάτας ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ σύμπαντα τὸν συμμετέχοντα φιλόχριστον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐκ Μάνης πρὸς τοῦτο ἐλθόντας ἀγαπητοὺς κληρικούς, τὸν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ π. Συμεών Λαμπρινάκον, πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τοὺς μοναχοὺς, μοναχῆς καὶ λαϊκοὺς, ὡς καὶ τοὺς ἀξιοτίμους τοπικοὺς ἀρχοντας αὐτῆς.

Ἐπίσης καταθέτω εὐχαριστίας πρὸς τὴν παλαίφατον «Ἐταιρείαν τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ», ὡς καὶ πρὸς τὴν

ἐκπαιδευτικὴν κοινότητα τῶν ἱστορικῶν Ἀρσακείων Σχολείων (Π. Ψυχικοῦ), διὰ τὴν ἄψογον συνεργασίαν μετ' ἐμοῦ, κατὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῶν ἱερατικῶν μου καθηκόντων ἐπὶ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς αὐτῶν.

Ὅλως εὐγνωμόνως στρέφω, νῦν, τὴν σκέψιν μου κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν στιγμήν καὶ πρὸς τοὺς ἀειμνήστους εὐσεβεῖς γονεῖς μου, Κωνσταντῖνον καὶ Μεταξίαν, οἱ ὅποιοι δὲν μὲ ἔφερον μόνον εἰς τὴν ζωὴν ἀλλὰ καὶ μ' ἀνέθρεψαν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» μὲ αὐστηρότητα ἠθους καὶ ἀρχὰς εἰς τὴν χριστιανικὴν μας οἰκογένεια. Ἀναπαῦσαι Κύριος τὰς ψυχὰς αὐτῶν μετὰ τῶν ἁγίων Του. Εὐχαριστῶ καὶ τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφόν μου Ἰωάννην καὶ τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ οἰκογένειαν δι' ὅσα ἔπραξαν καὶ πράττουν μέχρι σήμερον δι' ἐμέ.

Εὐχαριστῶ τέλος καὶ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς διδασκάλους μου ὅλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν βαθμίδων ζῶντας τε καὶ κεκοιμημένους.

Καὶ ἰδοὺ, τῷ κελεύσματι Ὑμῶν Μακαριώτατε, προσεγγίζω εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ φρικτὸν Θυσιαστήριον, ἵνα κλίνω τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, θέσω τὰς χοϊκὰς χεῖρας μου ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ κύψω τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτῆς ἵνα ἡ χεὶρ Κυρίου, δι' Ὑμῶν Μακαριώτατε, μὲ ἀναδείξῃ πιστὸν Ποιμένα καὶ Οἰκονόμον τῶν Μυστηρίων Αὐτοῦ.

Ἴδου ὅμως ἀκούω καὶ τὴν θεϊκὴ φωνὴ νὰ μὲ ἐρωτᾷ:

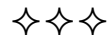
«Φιλεῖς με Χρυσόστομε;»

Περιδεῆς ἐπιχειρῶ νὰ ψελλίσω, «Ναὶ Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε».

Καὶ αὐθις, ἀκούω τὴν γλυκυτάτην φωνὴν τοῦ Κυρίου μου:

«Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου Χρυσόστομε».

Ἀκούω καὶ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον λέγοντά μοι: «Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας (Β'. Τιμόθ. 2,15).

Οὕτως ἐκζητῶν τὰς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Αἰιπαρθένου Μαρίας, τοῦ προστάτου μου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ πολυαγαπημένου μου Ἁγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ τοῦ θαυματουργοῦ, τῆς Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπου ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι τοῦ ὁμωνύμου Ναοῦ, παιδιόθεν, ἐδιδάχθην τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὰ τῆς θείας λατρείας, τοῦ σήμερον ἐορτάζοντος ἁγίου Χαλαλάμπους καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἀνέρχομαι τρέμων τὴν βαθμίδα.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Διάκονοι, μοναχοὶ καὶ μοναχαί, ἐκλεκτὲ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἐντείνατε τὰς δεήσεις καὶ ἱκεσίας σας «ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ’ ἐμὲ ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος». _

ΑΜΗΝ